

ע"פ 4707/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 4707/20

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים מ' פינקשלטיין, ל' ברודי, ס.ג.ו-ר' אמיר) בתפ"ח 18-12-33639 מיום 9.6.2020

תאריך הישיבה: י"ח בתמוז התש"ף (10.7.2020)

בשם המבקש: עו"ד גיא זהבי

בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים מ' פינקשלטיין, ל' ברודי, ס.ג.ו-ר' אמיר) מיום 9.6.2020 בתפ"ח 18-12-33639, במסגרתו הושת על המבקש, בין היתר, עונש מאסר של 16.5 שנות מאסר בפועל, בניכוי

124 ימי מעצר.

הרקע לבקשה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות מין במשפחה, שבמרכזן עבירה של אינוס קטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים (עבירה לפי סעיף 351(א) ביחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). על פי עובדות כתב האישום, בין החודשים דצמבר 2017 לנובמבר 2018, ביצע המבקש בביתו החורגת, בתה הקטינה של בת זוגתו (להלן: המתלוננת) עבירות מין רבות.

2. ביום 5.3.2020 הורשע המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, זולת ביצוע ניסיון עבירת מין אחת. ביום 9.6.2020 גזר בית המשפט את עונשו של המבקש והשית עליו 16.5 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצויים למתלוננת על סך 200,000 ש"ח. בגזירת הדין עמד בית המשפט על החומרה היתרה שבאונס אב את בתו החורגת הקטינה תוך ניצול סמכותו ההורית, וכן את הצורך להגן על קטינים החשופים בתוך ביתם למעשים מסוג זה. בהמשך קבע בית המשפט כי נסיבות ביצוע העבירות חמורות ביותר בשל אופי המעשים המיוחסים, מאפייני הקורבן, התפרסות מעשי האינוס על פני תקופה ארוכה של כ-11 חודשים והנזקים שנגרמו למתלוננת. בהתאם לכך בית המשפט הורה להעמיד את העונש במחצית העליונה של מתחם הענישה, אשר נקבע על 12-19 שנים.

3. ביום 8.7.2020 הגיש המבקש ערעור ללא נימוקים לבית משפט זה, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בתמצית, כפי שמתואר בבקשה הנוכחית לעיכוב ביצוע העונש ובטיעונים שנשמעו לפני בעל-פה, המבקש טוען לסתירות מהותיות בגרעין גרסת המתלוננת שלא הייתה קוהרנטית ולא הגיונית. כן טוען לקיומם של מחדלי חקירה רבים מטעם המשטרה בכך שלא העמיקו את חקירת המתלוננת; לא עמדו על הבהרת גרסתה; לא שאלו אותה על אודות מסרונים ששלחה; ולא שאלו אותה על קיומם של פרטים מוכמנים שהיו צריכים להיות ידועים לה ועוד. משכך, טוען המבקש כי טעה בית המשפט המחוזי עת הרשיעה אותו על בסיס תשתית ראייתית מפוקפקת. לענין גזר הדין טוען המבקש כי בית המשפט התעלם מנסיבותיו האישיות שיכלו להוביל לעונש מופחת, דוגמת היותו אב יחידני לילדה (אחרת) בת 10 וכן היותו חסר עבר פלילי. על כן, בשים לב לכך שהוא נעדר כאמור כל עבר פלילי; שהיה במעצר באיזוק אלקטרוני במשך שנתיים ימים מבלי שהפר את תנאיו; שמאסרו יגרום לנזק בלתי הפיך לבתו הקטינה המצויה כיום באמנה אצל אחיו – יש לעכב את ביצוע ריצוי המאסר ואין לתת משקל בנסיבות אלו לאורך המאסר שהושת עליו. כדי להפסיק את דעתו של בית המשפט, הוא מוכן להפקיד כל סכום כספי שיידרש ממנו ובלבד שיעוכב גזר הדין.

4. המשיבה מתנגדת לעיכוב ביצוע גזר הדין. לטענתה, קשה לעמוד על נימוקי הערעור של המבקש, שעה שהערעור שהגיש נעדר נימוקים. בכל מקרה הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי מושתת על ממצאי עובדה והמהימנות של המתלוננת וקשה להעלות על הדעת שבית המשפט זה יתערב בממצאים אלו. בית המשפט המחוזי נתן אמון מלא ובלתי מסויג במתלוננת על כל חלקי עדותה. נמצאו אף ראיות המחזקות את העדות. על כן, סיכויי הערעור נמוכים, ובנסיבות אלו בהתחשב בחומרת העבירות; בנסיבות ביצוען; באורך התקופה בה בוצעו; בכך שהיום לא עומדת למבקש חזקת החפות; באורך תקופת המאסר; בהרתעת המבקש והציבור כולו; ובמיוחד במצבה הנפשי הקשה של המתלוננת – אשר כל עוד המבקש אינו נמצא מאחורי סורג וברית, לא תוכל להתחיל את שיקומה – אין מקום לעכב את ריצוי העונש.

עמוד 2

דין והכרעה

5. נקודת המוצא היא כי מי שהורשע בפלילים שומה עליו להתחיל לרצות את עונשו באופן מידי, ולא די בערעור כשלעצמו כדי לעכב את גזר הדין. הרציונל העומד בבסיס נקודת מוצא זו הוא שלמערער לא עומדת עוד חזקת החפות לאחר שהורשע בדין; החשש מפני פגיעה בביטחון הציבור אם המערער ישוחרר במהלך תקופת הערעור כפועל יוצא מרמת המסוכנות הנשקפת ממנו; והאינטרס הגלום באכיפה אפקטיבית של הדין הפלילי ובהרתעת עבריינים פוטנציאליים (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: עניין שוורץ); ע"פ 4229/14 סעאידה נ' מדינת ישראל (19.6.2014); ע"פ 1596/15 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2016)).

6. לצד זאת, יש להביא שיקולים נוספים בחשבון בבוא בית המשפט להידרש לבקשה לעיכוב ביצוע, ובהם סיכויי הערעור; משך תקופה המאסר שנגזרה; חומרת העבירה ונסיבותיה; עברו הפלילי של מבקש הבקשה; אם היה המערער משוחרר בערובה ולא הפך את התנאים המגבילים; נסיבותיו האישיות; ואם מדובר בערעור נגד הכרעת דין או רק נגד גזר דין (עניין שוורץ; ע"פ 5287/15 חיר נ' מדינת ישראל, (10.8.2015); ע"פ 6179/12 טובול נ' מדינת ישראל (27.9.2012); ע"פ 9956/16 מויאל נ' מדינת ישראל (23.12.2016); בש"פ 9113/15 גביש נ' מדינת ישראל (12.1.2016); ע"פ 4506/15 בר נ' מדינת ישראל (17.9.2015)).

7. בענייננו, מרב השיקולים מצביעים על כך שאין מקום לעכב את ריצוי העונש. אכן כתב הערעור הוגש ללא נימוקים, אך מהבקשה הנוכחית ומטיעוני המבקש בעל-פה נלמד כי רוב ככל נימוקי הערעור מתייחסים לממצאי עובדה והמהימנות של המתלוננת. אכן לנימוקים אלו מצטרפות טענות נוספות על מחדלי חקירה שמייחס המבקש למשטרת ישראל. ברם, מבלי לומר דברים נחרצים על אודות סיכויי הערעור, על פניו נראה כי לפני המבקש עומדת משוכה לא פשוטה שעליו לעבור. זאת בשים לב להלכה הידועה שאין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה והמהימנות המבוססים על התרשמות ישירה מעדים שהופיע בערכאה המבררת (וראו לדוגמא: ע"פ 2127/17 עלוש נ' מדינת ישראל (28.2.2018); ע"פ 4528/18 פלוני נ' מדינת ישראל (16.6.2019); ע"פ 1888/19 גרייב נ' מדינת ישראל (5.4.2020)). וזאת בשים לב לכך שההלכה היא כי אין די במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, ועל בית המשפט לבחון אם המחדל בחקירה מעלה חשש כי הגנת הנאשם קופחה, ואם על אף המחדל הונחה תשתית ראיתית מספיקה להוכחת האשמה (ראו: ע"פ 9284/17 חורש נ' מדינת ישראל (5.3.2020); ע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (3.11.2019); ע"פ 517/19 אבו עמאר נ' מדינת ישראל (6.7.2020)). כמו כן, משך תקופת המעצר משמעותית והעבירות שבוצעו, בוצעו בנסיבות קשות ביותר והן ברמת חומרה יתרה.

8. אכן, למבקש אין עבר פלילי והוא עמד בתנאי המעצר באיזוק האלקטרוני. כמו כן, לא נעלמה מעיני טענתו בדבר ניתוק קשריו עם בתו. ברם, כנגד זאת ישנן כל הנסיבות שפורטו, כמו גם בריאותה הנפשית של המתלוננת.

9. על כן, בסופו של דבר אני דוחה את הבקשה ומורה כי על המבקש להתייצב לריצוי עונשו במועד שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התש"ף (10.7.2020).

עמוד 3

ש ו פ ט
